

ffer at fremdrage, thi jeg vil være saa retfærdig som mulig imod Ministeriet, og jeg vilde ogsaa nødig have, at Ministeriet skulde gaa herfra med en Slags Illusion. Det meget ærede Ministerium har hørt fra det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds, at han maaste sidst af os alle har været ovre i Sjælland, og at det Sidste, som man der sagde til ham, var: Giv ikke efter, i alt Fald ikke saa længe Kultusministeren sidder paa sin Plads, og det ærede Medlem tilspøede: Skjøndt jeg har ikke Noget imod Kultusministeren. Det ærede Medlem maa vide, at man vogter meget nøje paa saadanne Udtalelser. Hvad Haab er der nu for Februar Maaned? Jeg vil sige, at, er det Sybernes Dom: Giv ikke efter, i alt Fald ikke saa længe den nuværende Kultusminister sidder paa sin Plads, Skjøndt vi forøvrigt ikke have Noget imod ham, saa forekommer det mig, at Ministeriet snart vilde kunne rede sig ud af den Knibe, som det er i overfor Folkethinget, thi saa kunde det jo f. Ex. flytte Kultusministeren over til Finantsministeriet, lade Conseilspresidenten beholde sin Plads som saadan og lade en anden Mand faae Kultusministeriet. Jeg skal forøvrigt ikke give det meget ærede Ministerium noget Raad, men jeg har her tilfældig et Blad, hvori jeg ser, der staar et Par Linier, som jeg maaste tør oplæse. De lyde saaledes: „Jeg vil give alle Kristne i Danmark det Raad, at, naar de bede: Fader vor, fri os fra det Onde, tænkt saa derved ogsaa paa Parlamentarismen, thi det er den Stige, ad hvilken det lettest kan ske, at Slynkler heves til Hørens Top.“ Denne Artikel er understreven af en af den meget ærede Kultusministers kristelige Præster, han hedder: J. C. S. Molbæk, og i det Tilfælde, at Ministeriet skulde mene, at man dog vilde gjøre Oppositionen det Offer at lade Kultusministeren skifte Plads, saa vil jeg anbefale denne vestjydske Præst, thi han vil vistnok være overordentlig velstiftet til at efterfølge den meget ærede Kultusminister. Men naar dette nu er sket, saa forekommer det mig, at saa var egentlig Fordringen fra Sybernes Side overfor Ministeriet opnaaet. Saa havde Kultusministeren jo skiftet Plads, og saa havde vi i alt Fald ikke givet efter, saa længe han blev paa sin Plads. Jeg siger, at saaledes kan det udlægges, og jeg nærer ikke Tvivl om, at det maaste vil blive udlagt saaledes, hvis man ikke tager det nærmere frem; men naar jeg sammenholder denne Udtalelse med det ærede Medlems øvrige Udtalelser, saa vil jeg dog sige, at Ministeriet kan ikke være saa sikker paa, at det er den rette Mining af det ærede Medlems politiske Stilling. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm) var bleven synlig rørt over den Uttring af den høitæredede Conseilspresident — som jo for Næsten fortalte os saa mange Ting med den overordentlige Sikkerhed, som vi jo paaskjønne saa meget, og ikke kunne Andet end noksom være glade ved at høre

atter og atter, fordi det skinner saa deilig igjennem, hvor megen Pris den høitæredede Minister i Grunden sætter paa Folkethinget at han nu vilde til at være en Mæglingens Mand. Det er for Næsten ikke for tidlig, det er paa Tide, hvis han vil optræde paa den Maade. Men det forekommer mig, at det ærede Medlem i sin Mørelse lovede den ærede Conseilspresident, at, hvis han nu vilde lade sin mæglenbe Natur skinne igjennem i det andet Thing, saa kunde vi maaste nok stille os anderledes overfor ham og Ministeriet, endog uden at Kultusministeren skiftede Plads, saa begyndte Mæglingernes Tid, Overenskomsternes Tid og Forhandlingernes Tid, som maatte følge deraf, fortrækt, han vidste ikke, hvad der da ikke kunde ske, naar blot Ministeriet ikke vilde holde for meget paa, at Rigsdagen skulde slutte for tidlig, thi henimod Foraaret kom den gode, den bedste Tid. Jeg er overbevist om, at de, der hørte det ærede Medlem fra Ribe, fik det Indtryk, at saadant Noget kunde der godt ligge i hele hans Betragtning. Jeg vil ikke paastaa, at det ikke kunde ligge deri, men jeg er imidlertid tilbøjelig til at antage, at, dersom Regeringen og dens Venner gaa fra denne 3die Behandling af Finantsloven med den Forventning, at vi i Februar Maaned skulde komme ind paa det kvantvise, paa at slaa af paa et og andet Punkt paa Finantsloven, og saa blive gode Venner igjen for en lang Tid, saa tror jeg, at man tager fejl. Det er jo nemlig ikke alene om de enkelte Punkter paa Finantsloven, vi strides, men det er om Grundlovens Forstaaelse, som den ærede Conseilspresident siger, at han vil forstaa paa sin Maade, det er om Grundlovens Betydning for Folket, ikke blot paa det finantsielle, men paa alle Samfundslivets Omraader, at vi ere uenige, og jeg er overbevist om, at der ikke er et eneste Medlem i dette Thing, som har forstaaet Betydningen af den politiske Kamp, vi føre, som ikke vil sige som saa: Nu gjælder det at faae at vide, hvem der er stærkest, et Ministerium, som stiller sig imod Folkethinget, saaledes som det nuværende Ministerium har stillet sig, eller et Folkething, som hæver — ikke det menige Folks, men — hele Folkets grundlovmæssige Ret. Og jeg siger, om Svaret paa dette Spørgsmaal vil der efter min Overbevisning fra Folkethingets Side ingen Tvivl være, ogsaa om vi skulde blive her til den 14de Mai.

Th Nielsen: Det glæder mig, at den ærede sidste Taler har givet mig Velighed til at berigtige en Misforstaaelse, som maaste kan lægges ind i, hvad jeg har sagt, naar vel at mærke enkelte af mine Ord rives ud af deres Sammenhæng og tages for sig. Det ærede Medlem sagde imidlertid jo selv, at der vilde kunne komme noget ganske Andet ud af Ordene, end han udtalede naar man gennemlæste den hele Tale i Sammen-